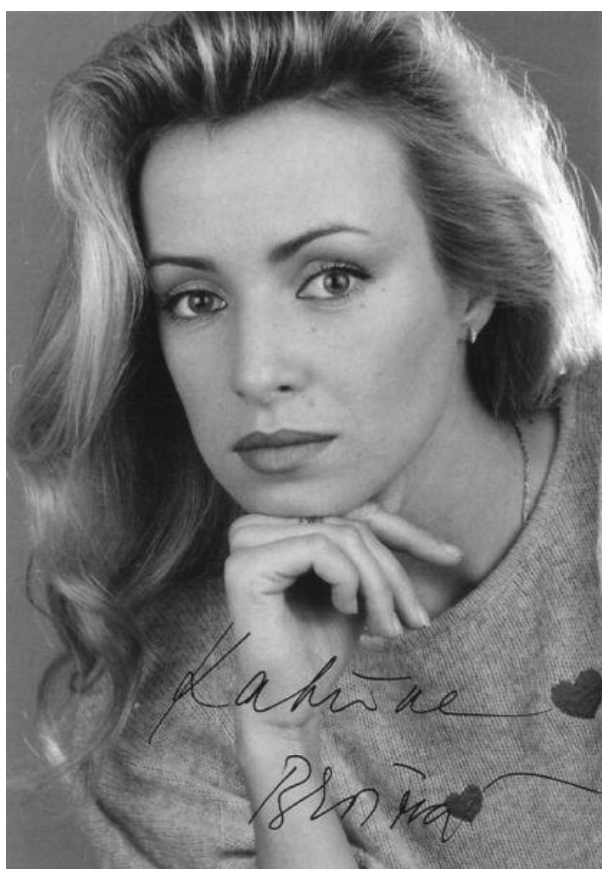

25 let od sametové revoluce

Jak na ni vzpomínají tváře TV Barrandov?

Kateřina Brožová / Exkluziv, každou sobotu ve 21:35

„Táhli jsme za jeden provaz“

Vzpomenete si, co jste dělala 17. listopadu 1989?

V té době jsem byla ve třetím ročníku DAMU. Když to vypuklo, všichni jsme se semkli a táhli za jeden provaz. Rozdělili jsme si úkoly. Já jsem dostala velmi zodpovědný úkol být ve školní vrátnici a zaznamenávat dění na škole. Brala jsem telefony a věděla, co se kde chystá venku, kdo chce přijít a podobně. Měla jsem díky tomu dokonalý přehled o tom, co se děje a připravuje a mohla tak předávat důležité informace. Přespávali jsme ve škole, dělili se o jídlo. Později se to semknutí pomalu rozpadlo a každý šel jiným směrem.

Jak na vás revoluční dění působilo?

Vnímám tu dobu jako velmi vypjatou. Byla jsem také zvonit klíči, i když ne v první řadě v tu nejdůležitější chvíli, přála si svobodu, ale s některými studentskými projevy jsem se neztotožnila. Nelíbilo se mi, když někteří studenti chtěli rozhodovat o tom, kdo je má nebo nemá

učit. Byla jsem přesvědčená o tom, že studenti by měli mít možnost projevit názor, ale ne rozhodovat.

Je něco, co byste z předrevolučních let chtěla vrátit? Míváte nostalgické vzpomínky?

Nostalgie se ve mně ozývá při sledování českých filmů ze sedmdesátých a osmdesátých let. Byla to doba mého dospívání a v tomto směru to pro mě bylo jistě velmi hezké období. Ony i ty fronty na zboží měly něco do sebe. Ne že bych je chtěla vrátit, to určitě ne, ale dnes nás ta spotřeba tak požírá, nevážíme si věcí, které máme, tolik, jako tehdy, kdy jsme proto, abychom je získali, museli vynaložit námahu.

Patrik Hezucký / Nikdo není perfektní, sobota ve 20:10

„Skončil jsem na Národní“

Co jste dělal 17. listopadu 1989?

Co jsem dělal dopoledne, nevím, ale odpoledne jsem šel na manifestaci na Vyšehrad. A těšil jsem se na večer, protože jsme měli s mojí tehdejší přítelkyní naplánovaný společný večer doma. Jenomže se to celé nějak zvtřlo a skončili jsme na Národní třídě. Ta atmosféra byla nepopsatelná. Bylo to hlavně o té náladě, se kterou tam lidé šli. Ten pocit, že se něco děje a že se něco stane. Nebyli jsme na Národní třídě až do konce, když jsme viděli ten konvoj policistů, utekli jsme s přítelkyní boční ulicí. Pak za námi přišla kamarádka, která nestihla utéct a se slzami v očích vyprávěla, co se tam dělo.

Zapojil jste se také do revolučního dění?

Byl jsem samozřejmě zvonit klíči na náměstí. Vyráběli jsme plakáty, chodili na přednášky disidentů, pomáhali jsme s jejich organizací. Bylo to nepopsatelné období euforie.

Chybí vám něco z předrevolučních let?

Chybí mi tehdejší bezstarostnost. Ale ta souvisí s mládím, ne s režimem.

Heidi Janků / Intim – každý pátek ve 22:00, Nikdo není perfektní – sobota ve 20:10, Barrandovská Sedmička – každá neděle ve 22:00

Revoluci »zaspala« v NDR

Vzpomenete si, co jste dělala 17. listopadu 1989?

Na to si pamatuju úplně přesně. 17. listopadu jsem byla pracovně v NDR, v Karl-Marx-Stadtu (Chemnitz). Nevěděla jsem, co se v tu dobu děje v Praze, měla jsem tam vystoupení a nesledovali jsme televizi. Šli jsme se ale s Ivošem projít po městě a tam už byly demonstrace. Aniž bychom tušili, že v Praze jsou také, říkali jsme si, že už je to blízko, že to brzy přijde k nám. Do Prahy jsme se vraceli až 19. listopadu a já jsem rovnou jela do České televize, protože jsem tam měla naplánované natáčení. Všichni na mě koukali, co tam dělám. Byli pochopitelně ve stávce, jenomže já to netušila. Tak jsme se sebrali a jeli do Ostravy.

Zapojila jste se také do revolučního dění?

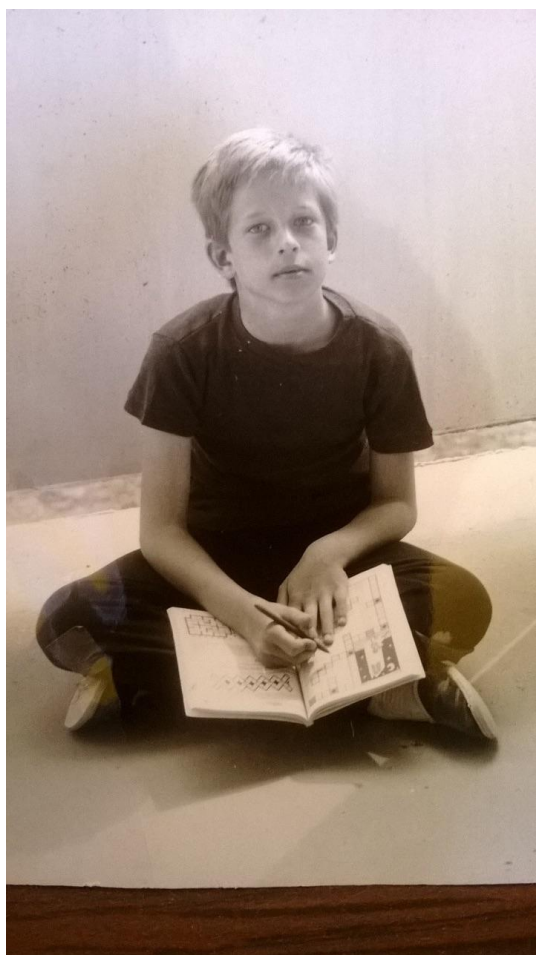
V kapele jsme vyhlásili stávkou a také jsem byla zvonit klíči na náměstí, ale v Ostravě. Byla to euforie, ale asi ne taková, jako v Praze. Vzpomínám si, jak kamarád vedle mě pronesl, že si není jistý, jestli teď neodzvoňujeme spíš sobě.

Jak se na to díváte s odstupem čtvrtstoletí? Chybí vám něco z té doby?

Jsem ráda, že to nastalo a že se z nás stala svobodná země. Z doby před revolucí mi chybí asi jen někteří lidé. Mrzí mě, že se toho nedožila moje maminka. A také mi chybí to mládí.

Aleš Cibulka / Sejdeme se na Cibulce, každé úterý ve 20:10

„Zvonit klíči jsem nesměl“

Vzpomenete si, co jste dělal 17. listopadu 1989?

Jako dítě z malého městečka na západě Čech, jsem až do nějakého 20. listopadu vůbec netušil, že se v Praze něco stalo, protože zpravodajství o tom nesmělo informovat. Vzpomínám si, že když jsem zjistil, co se děje, začal jsem si pod tíhou těch událostí psát deník. Ale protože jsem vůbec neměl potuchy, co se ve skutečnosti děje, s odstupem času je to vtipné čtení. Nevěděl jsem, kdo je Havel, nevěděl jsem, jak vypadá Přenosilová, ačkoliv její písničky jsem znal. Do deníku jsem si například napsal: „Z ciziny se vrací Yvetta Přenosilová“.

Zapojil jste se také do revolučního dění?

Klíči jsem nezvonil, to by mě naši ve čtrnácti nepustili. Ale organizoval jsem na škole protestní stávkou a vzpomínám si, jak jsme hrdinně nosili trikoloru. Ta se tehdy nedala sehnat, tu jsme si sami doma malovali. A drželi jsme minutu ticha v Palachově týdnu. To bylo pro mě strašně silný, to vědomí, že něco nového začíná.

Je něco, co byste chtěl vrátit?

My jsme byli naprosto apolitická rodina. Rodiče se o politiku příliš nestarali, takže já jsem byl takové spokojené socialistické dítě. Vnímám to, že

bydlíme na sídlišti na malém městě, máme wartburga a jezdíme na chalupu. A to, že se nesmělo do ciziny, mi připadalo naprosto normální. Jsem ale tak šťastnej, že to ruplo! Nostalgicky vzpomínám snad jenom na žvýkačky Pedro, na kazeťáky, na céčka, ale naprosto nechápu, když dneska někdo nadává a je mu líto, že revoluce přišla. My si dneska vůbec neuvědomujeme, jak dobře se máme a co by se dělo, kdyby nepřišla.

Michal Kavalčík (Ruda z Ostravy) / Vtip za stovku, každou středu ve 20:10

„Dneska bych byl funkcionář“

Vzpomenete si, co jste dělal 17. listopadu 1989?

Bylo mi čtrnáct a byl jsem v Ostravě na konzervatoři. Z toho dne si vybavuji napjatou atmosféru a také to, že druhý den na nástěnce ve škole byl nápis: Všichni v 10:00 hod – Shromáždění. Učitelé tehdy měli proslovy, formulovala se hesla. Až pak jsem se dozvěděl, kdo je Havel.

Vnímal jste tehdy, co se děje?

Tehdy jsem se o politiku moc nezajímal, ale vím, že jsem chtěl být svobodný a smět cestovat. Cinkat klíči na náměstí jsem šel. Kdyby revoluce nebyla, dneska bych měl asi vysokou funkci. Byl jsem totiž vzorný pionýr.

Chybí vám něco z předrevolučních let?

Stýská se mi po pionýrských táborech, na ty jsem jezdil pravidelně. Táta tam dělal vedoucího, maminka hospodářku. Na pionýrském táboře jsem také poprvé hrál na kytaru a blbnul před lidma.